

la ordning, Embeten och Societeter emellan, samt till förekommande af split, twister och oenighet, hafwa Klaser och Borgerliga Samhällen uppwezt, blifwit formerade, och ett separeradt Handelsystem i Huswudstaden autoriseradt och antagit. — Det kan ej wara någon okunnigt, hwad hisseliga Kapital fordras till underhållande af en Tobaksfabrik, hwad tusentals uslingor genom arbeten der njuta sin bergning; hwad tusentals menniskor, hustrur och barn taga sitt uppehälle på Tobaksplantager, såsom nödwändiga för Fabrikernes bestånd; hwad stora summor of denna handtering tillskyndas Staten, Kongl. Maj: och Kronan, genom förtullningar, stämpel- och Accis-afgifter, till Handtwerkare, Snickare, Sunnbindare, Tryckare, Smeder, med flere sådane.

Hwad wällar? Skall wäl en så wäsentelig rörelse i Riket och i Huswudstaden anses med förakt eller af så ringa betydelse, att deraf ej kan uppkomma ett Borgerligt Gamsund af beständiga Tobakshandlare? Eller en Societet, med samma fri- och rättigheter, att in- och utskrifwa Betjenter, som alla andra af mycket mindre beskaffenhet? Skall wäl Fabrikernes åstundan och Tobakshandlares önskan för ewiga tider blifwa ogenomtränglig, för Kryddkramhandels- Societetens ogenhet och egennytta? — Det wore en skamlighet, som ej är att förmoda; ett hinder mot Regeringens affigter, som igenom Lagar och Författningar i alla tider söker befrämja Handel

och Fabrikers utwidgande, samt nya Korporationers uppkomst och tillväxt, hwilket är högre och lägre Embetsmäns ålagde skyldigheter att iakttaga, wid förändrade omständigheter, i alla ekonomiska besattningar.

Den nytta TobaksFabrikörerne i affättningswäg för sina tillverkningar haft af Kryddkrämhandlares återopade, men obewista urådrighet, lär wara af alltför ringa värde, före Tobakshandlares tillkomst; men deremot, och sedan 1730:talet, då ordentlige Tobakshandlare antogos, hafwa Fabrikörerne kommit i en succesif tillväxt, och nu hunnit till en fullkomlighet, som trotsar all utländsk wara, både till smak och begärlighet; hwartill, för ingen del, Kryddkrämaren på minsta sätt bidragit.

Annu. och wid början af 1770:talet, woro Stockholms Karduser och Rulltobak så litet efterfrågade, ej längre bort än i Falun, Drebro och Hedemora, att på hwardera stället i en marknad ej kunde affättas 2 å 4 Lådor Karduser. och lika så många Ristor. — Orterne woro uppsyllde med Utländska Blad och Norrsk Tobak, som i alla tider derintill wunnit företräde i Allmänhetens smak; och Stockholms tillverkningar blewo ofälde, skändes bort, och lågo ruttnade. Efter några års förlopp och genom de resor, Tobakshandlarna gjorde, hwar på sitt håll i Orterne, besegrades snart dessa swåra hinder för Fabrikörerne, och Lurendragerierne upphörde swånigom. — I Christinehamn, Carlstad, Mariestad och Silipstad woro Fabrikker anlagde,

i tanka att mota Lurendrägerier och olofliga inpraktiseringar öfver gränsen, samt wänja Folket wid Swenska förädlingar; men de gingo alla öfver ända, ty Landet öfverswämades med införsel af Blad och Norrsk Tobak.

Genom Tobakshandlares drift och oförtrohet, genom påförande af Stockholms waror, genom anstalter om Beslag af Virginie-saten, som öfwerallt lågo upplagda i Städer och på Dor, Bruk och Klokkaregårdar, är efter annat, blef smaken förändrad, orten så rensad från sjelfswäld, att Tobaksfabriker å nyo blifwit inrättade och äga bestånd, samt äro nu i full gång. — Sanningen häraf kan bewisas, genom många till General Tull-Utrende Societeten inlemnade Protokoller, från AccisRätterne i dessa Städer, genom Uttester, Bewis och Resolutioner, från orternes Embetsmän, efter flera anställda Konfiskationer. Annu och i denna stund fortsar Lurendrägeriet med VirginieBlad och Utländsk Tobak på wisa orter, såsom i Umål, Lidköping, Strömstad, Wenersborg, Kungälf, Uddewalla, Kungsbacka och i sjelfwa Göteborg med flera, i så hög grad, att ofta på hela året ej kunnat affättas Hundrade Skålpund Karduser, eller 4 å 5 Kistor Rulltobak, före Danska Krigets utbrott.

Tobakshandlares kunskap, att sköta, wårda och förbättra waror; deras sätt, att ombyta och behandla Folk; deras kannedom att hjälpa waran om Sommaren, då den af torra eller wäta förskämnes, om wintern, då waran af köld och frost förfryser, förlorat

must och merg, äro orsaker, som bidragit till Tobaks-Fabrikernes nuvarande fullkomlighet och Statens förkofring; hwaremot Krydd-Framhandels Societetens hela konst varit och är, att från hyllan nedtaga en Kardus i sender för sina köpare, och sammedelst draga must och winst från den allenast för Tobakshandeln skattdragande Medborgaren.

Häraf spörjes nyttan af en Tobakshandlare-Corps, och till belöning för deras mödor, utgör bifall af i underdanighet gjord ansöknings defz enda hopp. — Till bestridande af Minuthandeln i Stockholm lära Tobakshandlare ej underlåta, att begagna sådana Personer i sina Bodar, som Författningarne bjuda; men för dem, som drifwa en större och widlyftigare handel, och hålla Kontor samt korrespondanser, på så wäl in- och utländska orter som marknader, blifwer det af högsta nödwändighet, att så in- och utskrifwa Betjenter; ty utom den försäkran, att en Betjent efter trogen tjenst wet sig så blifwa Husbonde sjelf, i en framtid, kan föga eller allsingen håg, lust och förtroende, wara att påräkna hos en sådan, utan hela befrämjandet i denna handel gå förloradt. — Af nödwändighet bleswe det äfwen, så för den gifsta som ogifsta Tobakshandlaren, som antingen har hwarken Hustru, Söner och Döttrar efter sig, eller Kommit till de år, att han ej mera orkar fortsätta sin större handel; och hwarföre skall en sådan förmån wara just dem betagen, då Läderhandlare, ej mera än 14 stycken till an-

talet, åtnjutit denna rättighet 1774, och således en af de yngsta Societeter? Af långt mindre väsendtlighet, af mindre angelägenhet, än en Tobakshandlare-Societet. — Denna formalitet af läro- och tjenste-år anse Herrar Kryddkrämare i sin förklaring, såsom allena hörande till ordentliga Handelsrörelser, hwartill Tobakshandeln, såsom en näring af annan beskaffenhet, ej kunde lämpas, och att derwid wore föresnad en omedborgerlig föresats, att söka enskilt fördel på Kryddkrämhandels Societetens bekostnad.

Nytan af Tobakshandlare och nödwändigheten af tjenste-år, är nyss bleswen förklarad; hwad sjelfwa näringen beträffar, så har Tobakshandeln, allt sedan 1731, varit att anse såsom en Borgerlig rörelse af sitt eget slag, och som nu bestrides af ej mindre antal än 70 å 80 Personer, med Fabrikörer och diverse Folk, som alla äro berättigade, och i Staden inalles utgöra 124 öppna Bodar; hwad som ännu felar för dem, efter Herrar Kryddkrämares tanka, i likheten med dem och andra ordentliga Handels-korporationer, är just ämnet, hwarom Tobakshandlare nu wägat göra underdånig ansökning.

Förebräelsen om den omedborgerliga föresatsen, och den enskilt sökta fördelen på en annans bekostnad, som förewites och tillägges Tobakshandlarne, är owäntad, och skulle skäligen ej kunna wäntas af ett lysande Gamsfund. — Här blir

då nödtwändigt, att göra en jemförelse af
 dessa 2:ne Handels rörelser, för att wisa, på
 hwilken sida den beskyllda omedborger-
 ligheten stadnar. Tobakshandlaren har
 fått en styckad rättighet, att sälja en
 enda Artikel, som heter Tobak; men för
 att låta något, har densamma blifwit förde-
 lad i 3:ne partier, Tobak, Snus och Kar-
 duser; Kryddkrämaren deremot har en o-
 delad rätt, utom Tobaken, till kanske tu-
 sende Species, tillkanskad, både likt och olikt,
 wid påstående tillfällen: Tobakshandlaren, för
 sin lilla rörelse, har nödgats krypa in i swå
 kryffen och nästen med sin försäljning, och
 för att synas något, breder ut på sina hyl-
 lor Karduser och Stämplar af årtilliga fär-
 ger; Kryddkrämaren deremot öppnar en Bod
 med flera dörrar och fönster, af största widd
 och storlek, med differanta waror till en obe-
 räknelig mängd, hwarmed des hylor öro
 fyllda från gulf till tak, utom Magasiner,
 Packbodar, Källrar och Skafferier; Tobaks-
 handlaren borde ensamt åtminstone få sälja
 de småsaker, som till Tobaks-förbrukningen
 höra; men Kryddkrämaren har sina hylor
 fullstaplade med Ler-trä- och porcelläns pipor,
 skaff, dosor, Gjöskumshufwuden, flintor, snöste,
 eldstål, pungar, swafwelstickor och sådant me-
 ra. Måne detta ej kan anses wara
 en omedborgerlighet? Att tillwåla sig
 allt och ej tillåta en fattig medhandlare i
 Samhället försäljning af en enda Artikel,
 odelad och utan förfång? Swad mera? —
 Tobakshandlaren tillhör, att ensamt kon-

tribuera för denna sin lilla och inifränkta rörelse till Kongl. Maj:it och Staden; Kryddkrämaren säljer både i minut och i grof Ohus och Karduser, så i Staden som på Marknader, packar och försänder till Städer och Orter; men har ännu aldrig särskilt kontribuerat ett öre för en så beskafad handel. Hvarje menniska kan således se och sinna högsta obillighet, högsta orättwisa, högsta omedborgerlighet, att fritt och jemlikt med en annan drifwa samma rörelse utan ett öres afgift, och Tobakshandlarne, med en styckad handel och en enda Artikel, ensamt ansvara alla onera. O! stora omedborgerlighet! Kanske skulle här ock blifwa nödigt, att med exempel wisa ofoget af Herrar Kryddkrämares motwilja och ogenhet, för att werka öfvertygelse hos dem, så wida densamma kan blifwa möjlig. Låt oss ponera! Kryddkrämaren äger rätt att sälja Olja; den måste fördelas, såsom med Tobaken skett, i 3:ne klasser, och då heter det: Bomolja, Linolja och Rosolja, och för denna handel skola Kryddkrämare ensamt kontribuera. Hwad skulle deraf följa, om en annan sort Handlande hade rätt, att lika med dem sälja samma oljor, och märk! utan något slags afgift? Eller en Bagare har rättighet att sälja Bröd, hwilket äfwen fördelas såsom med Tobaken skett, i 3:ne delar, Hwetebröd, Rågbröd och Limpebröd, och för denna rörelse skall Bagaren ensamt kontribuera; men en annan klass äger ock rätt, att

jemlikt med honom sälja Bröd, dock utan ett öres afgift till Kronan eller Stad; Vore icke detta en omedborgerlighet, ett förång, som ej annat söder af sig än misnöje, twister och förargelser medborgare emellan? För en sådan orättwisa hafwa Tobakshandlarna i alla tider varit ett föremål, och äro det ännu. Tobakshandlarna betala ensamt Kontribution för hela rörelsen, jemte Fabrikörerne; men Kryddkrämarna dela vinsten utan någon minsta särskild afgift, för denna sin förfördelande handel. Vör det wäl anses omedborgerligt, att Tobakshandlare då en gång söka att få sådant rättadt och i ordning bragt? De söka, att i frid och lugn få drifwa en separerad handel, och att få gränssorna utstakade mot Sjelswäld och förång. Om det tages för afgjort, att Kryddkrämarna i sina Bodar endast hafwa 600:de stycken persedlar att sälja; skulle wäl någon särdeles skada uppstå å deras sida, om en enda Artikel deraf öfwerlåtes till förtryckta medbröder, då de hade qwar 599 sorter? Eller, om de blott hafwa 200, och hafwa 199 persedlar öfrige? Männe då ej Tobakshandlare äga rätt, skäl och billighet å sin sida, att nu, som skett, söka den ändring, att Herrar Kryddkrämarna en gång må upphöra med all försäljning af all sort Tobakshandel, hwarmed de i så långliga tider förfördelat och gjort intrång? — Kryddkrämhandels-Societeten fortsfar och uppgifwer en hop wackra tiilämpningar, att på samma sätt, som Onus

och Tobak dem af ålder tillhört, hafwa Kattuner tillhört Lärstetkrämarnes, och försäljning af Ljus Herrar Hökare, som nu likwäl, sasom försörjningsmedel, blifwit upplåtit Ripperhandlare, Qwinnor och andra torstiga Personer; härmed bevisas ej annat, än att andra Societeter bära ömhet och medlidande för nödställda Likor, och göra ej asseende på en och annan waru persedel, som dem frångått; men Herrar Kryddkrämare hafwa ej hjerta eller känsla, att af sin månghandel afstå en enda.

Kryddkrämare medgifwa ändtliggen, att Tobakshandlarne äga en enskilt rättighet, att handla med spunnen RullTobak; och föregifwa, att allmänna förbrukningen deraf utgör den hufwudsakligaste delen. Detta är sagdt mot bättre wett och förstånd; ty utom det flere Kryddkrämare, åtminstone på Malmarne, äfwen sälja spunnen Tobak, så är afättningen dermed inom Stockholm den högst obetydliga, och sällan någon, som köper en hel Rulle, utan en hop fattige arbetare, som köpa styfvertals, då en Alln måste delas ofta i 8 å 10 bitar. Swarje förnustig och owäldug man kan således se och finna, att förtjensten af en sådan handel skall blifwa den allrauslaste, och äfwen den swåraste, att utmängla i stumpar och qvartertal. Ho wet icke, som utan wäld och fördom will dömma, att det är den fattigas lott, och sällan någon af bättre Folk, som köper sådant; men Kar-

huset deremot den förmögnares? Och på Stockholms bättre Inwånare hafwa Kryddkrämaren sin bästa och fördelaktigaste handel med Karduser öfwer hela Staden; den de också hufwudsakligen sig tillwällat.

Slutligen tro sig Herrar Kryddkrämaren hafwa gjort en wigtig upptäckt i sin Förklaring, öfwer det Bewis Kamreraren Björning afgifwit, och Tobakshandlarne återopaf, hwars kraft och Logliga werkan de söka äfwen förringa: Att de förmögne eller Fabrikörerne skolat betala det mesta deraf, och Tobakshandlarne det minsta; Allt wäl! Men wänne ej så tillgår i alla andra Societeter, Klafser och Embeten? Låt oss äfwen i Kryddkrämhandelsklaffen fränskilja, urgallra och plocka bort bland dem de mest förmögna Ledamöter (hwilkas benämmande med stillatigande må här förbigås), som handla mera i groff än i minut, i följe deraf, betala högsta portion eller point! Så se, om ej residuum för de mindre förmögne äfwen stadnar i lika förhållande med Tobakshandlarne.

BewillningsFörordningen gör ingen annan skillnad i afgifterne, emellan en Tobakshandlare och Kryddkrämaren, än i mån af deras olika förmögenhet. Den minsta Tobakshandlare betalar lika med den minsta Kryddkrämaren; och således står det fast, att TobaksFabrikörer och Handlande, som utgöra en Klafs, och drifwa handel, endast och allenast med en enda wara, betala lika så stor Kontribution, som

Herrar Kryddkrämare, hwilka röra sig, med många 100:de sorter warupersedlar. Bewises icke härigenom billigheten till det påstående, att Kryddkrämare böra afstå från all Tobakshandel?

Såsom allmänt kunnigt är, torde wara onödigt bewisa, att Tobakshandlare aldrig undandragit sig mer än någon annan sina skyldigheter, i deltagandet af så wäl Statens utskulder och afgifter, som i de andra allmänna förrättningar, att de hast och hafwa hederen, gemensamt med alla andra Borgare, att af sina Medel utgöra Representanter bland Stadens äldste, wid Lageringar och olla slags wal-förrättningar, i Kommissioner och Direktioner, wid Inqvarteringar och Waktållningar, samt såsom Officerare, nyttjade i Militäristt ässeende, i alla skisten och händelser, sedan 1750:talet; med så ord: Tobakshandlaren blifwer ej mera glömd eller förgäten i något ässeende, i onera och inqvarteringar, eller hwad mera, än Kryddkrämaren; det är i sådant, Tobakshandlarna äga lyckan få rättina jemlikhet med dem; men icke i sin rörelse och handtering, hwaraf de skola leswa och fullgöra skyldigheter; och manne ej äfwen härifrån ledes den billighet och rättwisa, att Tobakshandlare böra njuta lika rättigheter i Samhället med alla andra Medborgare?

På det sätt, som Tobakshandeln nu är ställd, förklifwer det bland underwerk, att de så länge kunnat äga bestånd och uthärda; med en längre, eller så beskaffad fortsättning deraf, skall detta Gamsfund upphöra, och den-

ne anstalt gå förlorad; en behandling, orättwis, omedborgerlig! — Omkring 80 år hafwa Tobakshandlare existerat, och deras handel varit onsedd som en hufwudnäring eller Borggerlig rörelse, och då Kongl. Maj:t derunder behagat 1790, tillägga dem hedern af en Handels-Societet, måste ett samband i och med detsamma wara knutit, till ordning, sfiel och den Separation till sjelfwa hufwudrörelsen, som alla andra reglerade Societeter och Handelskloster blifwit benådade; ty eljest wore denna Konungens nåd ett bländwerk, och naturligtwis kunna ej Handelsidkare lefwa af blotta uamnet eller anseendet af en Societet, utan att få begagna förmånerne deraf, helst wid en rörelse, hwartill den försjente Knekten, den wärnlösa Dwinnan, och den af sig komne Borgaren, fått anwising på sin ålders dag, till försorg och lifwets bergning, hwartill behöfwos ordentlige Styresmän och Samfunds Ledamöter, som inrättningen sammanhålla kunna, att Konungens wälgörande affigter ej warda förtelade, eller sakernas nya ordning förswagad.

Sedan nu Författningar, Reglementer, Ordinantier, Statuter blifwit följde igenom alla tider, och sammanhanget af händelserna yppadt, samt wisadt är, hwad de efter hand blifwit, och hwarföre de blifwit det, så återstår ej annat, än att till Magistraten öfverlemna dessa, för Tobakshandlare olyckligt sammanträffande omständigheter, för att deraf grunda och upprätta en skyddsmur, som af

förtrycket ej merå och vidare kan bestigas. — Långe hafwa suckat och nödrop förgäfwes tröstat sig af hoppet om någon lyckligare förändring i denna förlägenhet, hwartill förra gången, och i samma ämne, Tobakshandlarna hade glädjen, wid Magistratens omröstning, äga 9 Ledamöters förord och medgifwande; men skymde af förakt och tryckte af wänmakt, i anseende till mäktiga Kontraparter, nådde Rättwisan ej sin fullständighet. Då målet är ett Oeconomicum, som efter tid och skiften fordrar rättelse, bör och kan förändras, äro nu af det föregående rika anledningar gifne, till beslut af ett godt ändamål; och Tobakshandlarna wänta, att af Magistratens samtelige Ledamöter blifwa omfattade af deras gemensamma förord, åtminstone ett kraftfullt hemställande, såsom allena tillhörige, att bibehålla hwar och en wid oinskränkta rättigheter, och befordra, enligt Lagar och Författningar, nya Rörelserstadga, förkofran och uppkomst i Samhällden, Staten och det Allmänna, till bättnad och förökelse, der sådana efter tider och skiften finnas nödiga.

Saken är af högsta wigt; ty dermed afsyftas en stadgad beredelse till en framtida berqning för en stor samling och skara af orkeslösa Personer, Hustrur, Qwinnor och Barn, som till denna rörelse fått rättighet, dels som nådegäfwor, och dels till betjening wid försäljningen i Tobakshandlarens Bodar; Saken är wigtig, ty den gäller ej allenast detta Slägtets Konservation i

från att i förhand öka tiggare-hopen, utan
och tillkommande Slägters och Gene-
rationers bibehållande.

Huari består då Hufvudsaken egentligen?
Ej annat, än att vinna en separerad Hän-
del med Tobaksrörelsen i Stockholm,
utan intrång af Kryddkrämhandels-So-
cieteten, hwartill de af ålder ej haft någon
annan rättighet än den sjelstagne, och i
sednare tider genom mistag och felaktige
förtydda Förklaringar. Sjelfva benäm-
ningen af Kryddkrämare witsordar, att To-
bak ej hör till Kryddwaror.

Antalet af Lagar och Förordningar har
ökt sig med werldens ålder. Att icke äta af kun-
skapens träd på godt och ondt, war den all-
raförsta Lag, samt den enda, menniskorna
muntligen gifwen, allt intill fallet; och war
tillräcklig, i anseende till det sälla tillstånd,
hwari de första Menniskor lefde.

Eroligen hafwa flere Lagar icke blifwit
nödige, der brottslighet ej mellankommit; Full-
komligheten blef förlorad, och Wikonbladet be-
höfdes wåra första Föräldrar. Wåra Förfä-
der lefde i ensaldighet, i inbördes enighet och
sämja, utan afund, wiste föga af annan Lag
än den medfödda, och Domaren, när något
gång så behöfdes, sitt egna Samwete.
Andra tider hafwa åter fört med sig annat
flit och andra seder. Ju längre kommen från
ålderdomen, ju estertänkligare förändringar.
Förfädernas ensaldiga lefnadsätt har smånin-
gom förlorat sig, och Esterkommande i wida
större

större behof än förut. Härigenom fattes nu hwar och en i nödwändighet, att behöfwa mera till dagligt Bröd än i förra werlden; hwadan tilltagshet wid yppade tillfällen, för fördelande och orätta förtydningar emot hwarannan, ej längre blefwo okände.

Herrarnes Kryddkrämarnes Sak, att fritt sälja Snus och Tobak, synes hafwa tillfalligtwis tillkommit och wunnit sin moqnad, utan att plikta för motstånd; men aldrig måste förhärdelsen så förblindat närwarande Slägte, att icke medwettande och samwettet måste gifwa öfwertygelse om obehörigheten deraf, och att Tobakshandlare drifwa en rättfärdig Sak. — Tobakshandlare söka ingens försång, ej heller att smaka förbudna frukter; men deras Bord fordrar Bröd, och något fullkomligare att lesa af, för en så stor mängd wareller (som nu fattas dem), och omtänka i en sådan förbistringstid, att ej frysa och swälta ihjel. De tro sig äfwen bergade, om de ostörde, i likhet med andra, så njuta lika Samsunds-rättigheter, hwarom de nu drifstat göra en underdånig ansöknin.

Uf Magistraten, hwarest nu Saken hwilar, wänta sig Tobakshandlare förändring i de willor, som föregått i en orätt Förklaring af Författningen under d. 20 Aug. 1751, och som alleha lagt grunden till all den rätt, Herrarnes Kryddkrämarnes nu åberopa för sin fria handel med Tobakswaror. — Wid förändrade omständigheter, tider och stiftet i en så högst bekymrande konjunktur, tryggas sig både

det allmänna och enskilda hoppet, om rättel-
 se och förbättring, i hwad Bewisningen
 om felaktighet gjort synbart, och stridigheter-
 ne om Ditt och Mitt skola upphöra. —
 Troligen kan den Barriere, som uppwejt i sed-
 nare tider, och blifwit förskansad af en myckenhet
 Författningar till Kryddkrämares fördel, ej
 krossas af annan än genom Konungamaktens
 sjelf. Men en säker öfvertygelse hos Do-
 mare och Embetsmän om rätt och orätt,
 om billighet och rättwisa i föremålet
 och ämnet, å den lidande sidan, loftwar åt-
 minstone ett underdånigt hemställande,
 eller wisshet af ett gynnsamt tillstyrkan-
 de om ändring i detta Ökonomie-
 Mål hos Kongl. Maj:t; Hwarom To-
 bakshandlare, så hos Magistraten som der-
 efter wid de Högre Domsäten, wördnadsfullt
 anhålla, och, om samtelige Herrar Ledamö-
 ters bereddwillighet och wälwilja i en så öm
 beredelse förenade, wåga de göra sig för-
 säkrade.

Tobaks-Fabriks-Societetens Tillstyrkan i föregående ämne.

Som Tobaks-Fabriks-Societeten alltför väl känner, både, att Tobakshandlarna äro i underdanig ansöking hos Kongl. Maj:t om rättighet, att, utan intrång af Kryddkram-handels-Societeten, så ensamt försälja Karduser, såsom ock det mycket lidande i sin lilla Handelsrörelse, de hittills, för ett så stort antal, inom dem sjelfwa, varit blottstälde, så kunna undertecknade ej annat än medgifwa deß önskan, om bifall deraf, helst Tobakshandlare verkliggen bidragit till Fabrikernes snällare framgång, för deras förädlingar på en tid, då deras utspridande till Orterne woro af angelägenhet, och i sednare tider åter werksamt undanröjt, på widt aflägsna Orter, de stora hinder som legat i vägen för affättning af inhemiska Fabriks-tillverkningar, derigenom, att öfverswämmandet i försäljning af utländska Blad och Norrsk inpraktiserad Tobak i det mesta blifwit hämmad och förswunnen före Danska kriget, Fabrikerna och Staten till ej ringa båtnad. Fabriks-idlarna kunna således ej annat än tillstyrka deras begäran, att winna en reglerad och separerad Societet, med förmodan derigenom, att Tobakshandlarna allt framgent med lika drift och oförtrutenhet medarbeta till Fabrikernes bestånd och Luren drejeriers hämmande, i hwad Tobaksrörelsen angår, så mycket mera, som Fabrikanterne sjelfwe ej gerna kunna utresa

med sina tillverkningar; men Tobaks-handlar-
na tillhörigt, att utsprida dem i Städer och
Orter, i marknader och till Rikets alla gränser.
Skulle den Högädle Magistraten, jemte Hög-
ga Wederbörande härå behaga göra något
asseende, wore sådant för Tobaks-Fabriks-
Societetens samteliga Idkare alltför ange-
nämt att förnimma.

Stockholm den 18 April 1809.

P. LUNDGREN AND:SON. AXEL L. WESTMAN.

JACOB HÖVING. CARL JUNGQVIST.

LARS NORDSTRANDH. A. G. STRÖMBERG.

Tob Fagivell

